

Efeze 4-5

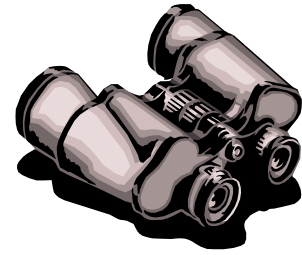
'Ons leven in de wereld'

Deze gemeentelijke bijbelstudie maakt deel uit van een serie van drie over de brief van Paulus aan de gemeente van Efeze.

www.veghiambacht.nl

2. Ons leven in de wereld

In de eerste Bijbelstudie over de hoofdstukken 1-3 hebben we gezien wat onze positie is in Christus. We hebben gezien welke overweldigende rijkdom ons deel is geworden nu we door genade als kinderen van Hem zijn aangenomen. In deze tweede Bijbelstudie behandelen we hoofdstukken 4 en 5, waarin de consequenties voor ons leven in de wereld worden behandeld. Achtereenvolgens behandelen we:

- De eenheid van de gemeente Efeze 4: 1-6
- De groei naar volwassenheid Efeze 4: 11-16
- De nieuwe levenswandel Efeze 4: 17 – 5: 21

De eenheid van de gemeente

Ef. 4: 1,2

1 Als gevangene in de Here, vermaan ik u dan te wandelen waardig der roeping, waarmede gij geroepen zij; met alle **nederigheid** en **zachtmoedigheid**, met **lankmoedigheid**, en elkander in liefde te **verdragen**.

Als ‘uit de duisternis geroepen’ hebben we de opdracht om ons te gedragen in overeenstemming met die roeping. De manier waarop wij met elkaar moeten omgaan wordt gekenmerkt door *nederigheid* (niet op jezelf gericht zijn, maar gericht op het dienen), *zachtmoedigheid* (mildheid), *lankmoedigheid* (geduld, langzaam boos worden) en elkaar *verdragen in liefde*. (lijden, dragen, sterk zijn door de ‘opofferende liefde’). Onze verlossing staat niet op zichzelf: we zijn verlost om een leven te leiden dat is gericht op Hem, en dat ook laat zien van de karaktertrekken van Hem.

Ef. 4: 3

3 en u te **beijveren** de eenheid des **Geestes** te bewaren door de band des **vredes**:

Vanuit die gezindheid hebben gemeenteleden als opdracht zich te *beijveren* (haast maken met, zicht inzetten voor, zorgzaam zijn voor) voor de *eenheid van de Geest*. Dat laatste betekent een diepe innerlijke band en overeenstemming ten aanzien van de meest wezenlijke aspecten van ons geloof. Die eenheid van de Geest is blijkbaar niet iets wat vanzelf ontstaat, maar iets waar we moeite voor moeten doen en ons voor moeten inspannen! Het feit dat gemeenteleden allen kinderen van God zijn en allen leven uit genade zorgt bovendien voor een *band van vrede*. Daarmee wordt bedoeld een onderlinge verbondenheid die zorgt voor vrede, harmonie en veiligheid.

Waarom is die eenheid binnen de gemeente nu zo belangrijk? Er zijn drie verschillende redenen.

- **Omdat God zelf één is:** “opdat zij één zijn gelijk Wij één zijn” (Joh. 17)
- **Omdat het een getuigenis is voor de wereld:** “dat zij volmaakt zijn tot één, opdat de wereld erkenne, dat Gij Mij gezonden hebt, en dat Gij hen liefgehad hebt, gelijk Gij Mij liefgehad hebt.” (Joh. 17)
- **Omdat de gemeente zonder eenheid niet functioneert:** “indien gij echter uw naaste bijt en vereet, ziet dan toe, dat gij niet verslonden wordt.” (Gal. 5:15)

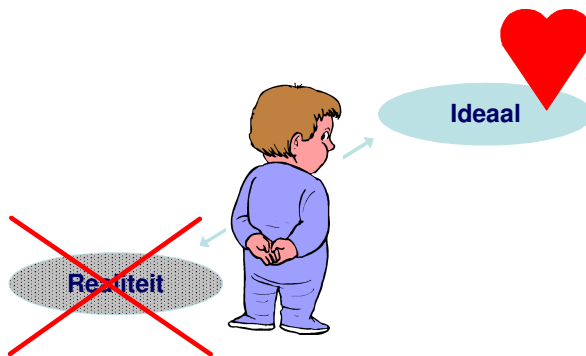
Ef. 4: 4

4 één lichaam en één Geest, gelijk gij ook geroepen zijt in de ene hoop uwer roeping, 5 één Here, één geloof, één doop, 6 één God en Vader van allen, die is boven allen en door allen en in allen.

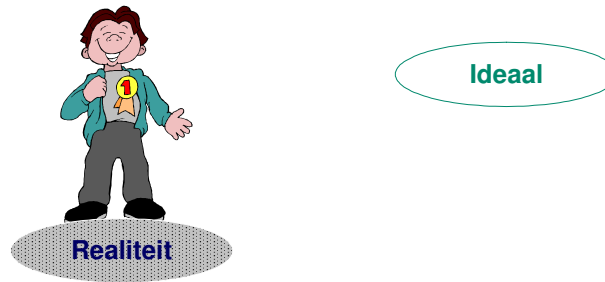
Paulus wijst ons op het vele dat we gemeenschappelijk hebben. Het fundament van onze eenheid ligt niet in kwaliteiten van onszelf, of in eigenschappen en interesses die we allemaal gemeenschappelijk hebben, zoals bijvoorbeeld bij een andere vereniging. Het fundament van onze eenheid ligt alleen in God.

Toch is dat soms makkelijker gezegd dan gedaan. De gemeente bestaat - zoals we allemaal weten - geheel uit zondige, onvolmaakte mensen. **Daardoor zal de eenheid van de gemeente altijd een spanning zijn tussen ‘ideaal’ en ‘realiteit’.** Tot het moment dat de gemeente verenigd zal zijn met Christus in de hemel zal de realiteit altijd minder zijn dan het ideaal. God vraagt ons aan de ene kant om te houden van de gemeente zoals hij is, maar tegelijkertijd te streven naar het ideaal. In dat spanningsveld zijn er twee valkuilen waar we in kunnen vallen.

- Alleen maar kritiek hebben op de dingen die mis gaan, en niet kunnen accepteren dat de gemeente onvolmaakt is wijst op **geestelijke onvolwassenheid.**

- Maar: genoeg nemen met de realiteit zonder moeite te doen om te streven naar het ideaal wijst op **luiheid en zelfgenoegzaamheid**.

De groei naar volwassenheid

Ef. 4: 11,12

11 En Hij heeft zowel **apostelen** als **profeten** gegeven, zowel **evangelisten** als **herders** en **leraars**, 12 om de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus.

Christus laat de gemeente niet alleen. Hij leidt en voedt de gemeente op verschillende manieren, en Hij gebruikt daarvoor mensen in Zijn dienst.

- *apostel*: een door Christus gezondene met een opdracht.
- *profeet*: iemand die spreekt door de inspiratie van de Geest.
- *evangelist*: iemand die het goede nieuws brengt.
- *herder*: iemand die de kudde van God leidt, voedt, en beschermt.
- *leraar*: iemand die de gemeente onderwijst uit het Woord.

Het doel van de ambten is het toerusten en opbouwen van de gemeente. Het werk in de gemeente wordt vergeleken met de bouw aan een huis. Groei is iets dat niet plotseling tot stand komt, er moet aan gewerkt worden en het kost tijd.

Ef. 4: 13,14

13 totdat wij allen de **eenheid des geloofs** en der **volle kennis Gods** bereikt hebben, de **mannelijke rijpheid**, de maat van de **wasdom der volheid** in Christus.

14 Dan zijn wij niet meer **onmondig**, op en neder, **heen en weder geslingerd** onder invloed van allerlei wind van leer, door het valse spel der mensen, in hun sluwheid, die tot dwaling verleidt,

Groei heeft tot doel: geestelijke volwassenheid. Een kenmerk daarvan is de 'volle kennis Gods', wat betekent: de precieze en correcte kennis van God. Het leren kennen van God is blijkbaar iets dat tijd kost, we moeten dus niet al te makkelijk denken dat we God nu wel kennen. In ons hele leven blijven we nieuwe dingen van God leren kennen. Als wij andere mensen al nooit volledig kunnen leren kennen, dan moeten we ten aanzien van de eeuwige God de nodige bescheidenheid betrachten over de mate waarin wij God begrijpen en kennen.

Als beeld voor de geestelijke groei gebruikt Paulus het opgroeien tot lichamelijke volwassenheid. Met ‘*mannelijke rijpheid*’ wordt bedoeld: volgroeid, perfect, volmaakt, afgerond. De ‘*wasdom der volheid*’ betekent: de volle leeftijd van de volwassenheid hebbend. Paulus zet tegenover de geestelijke volwassenheid de ‘*onmondigheid*’, wat betekent: kind, baby, onopgevoed. Een kenmerk van geestelijke onvolwassenheid is dat je heen en weer geslingerd wordt: in twijfel nu eens hierheen, dan daarheen gaan. Het gevaar daarvan is dwaling: weggevoerd worden van de juiste weg.

Hoe wil God ons nu geestelijk laten groeien, hoe bereiken wij nu die geestelijke volwassenheid? God gebruikt daarvoor een aantal instrumenten. God wil beginnen met ons **denken** te veranderen. De manier waarop wij denken, en tegen dingen aankijken bepaalt sterk ons **gevoel**, en ons gevoel bepaalt weer sterk ons **handelen**. Om ons te veranderen gebruikt God onder andere;

- *de waarheid*: Gods Woord (lezen, nadenken, toepassen)
- *moeilijkheden*: Elk probleem is een mogelijkheid om ons karakter te vormen en te leren vertrouwen
- *verleiding*: Elke keer dat we ervoor kiezen om het goede te doen gaan we meer op Christus lijken
- *tijd*: Veranderen kost tijd, het is een proces.

Ef. 4: 15

15 maar dan **groeien** wij, ons aan de **waarheid** houdende, in **liefde** in elk opzicht naar Hem toe, die het hoofd is, Christus.

Opnieuw wordt hij met het woord ‘*groeien*’ een proces aangeduid: uitgroeien tot, toenemen, groter worden. Groeien kost dus tijd! In deze tekst zien we een ook buitengewoon belangrijk principe van het evangelie: waarheid en liefde, beiden nodig voor groei.

- liefde zonder waarheid is een leugen;
- waarheid zonder liefde is hard en meedogenloos.

Ef. 4: 16

16 En aan Hem ontleent het gehele lichaam als een welsluitend geheel en bijeengehouden door den dienst van al zijn geledingen naar de kracht, die elk lid op zijn wijze oefent, deze groei des lichaams, om zichzelf op te bouwen in de liefde

Geestelijke groei is in eerste instantie een *persoonlijk* iets; individueel groeien wij als gelovigen naar Hem (Christus) toe. De consequentie daarvan is dat wij door Hem in de gemeente worden ingeschakeld om te dienen. Wij doen dat niet uit onszelf, maar door Zijn kracht. Het woord voor ‘kracht’ heeft de betekenis van bovennatuurlijke kracht (van God). Maar: daar is wel inspanning voor nodig.

De nieuwe levenswandel

Ef. 4: 17

17 Dit zeg ik dan en betuig ik in de Here, dat gij niet langer moogt wandelen zoals ook de heidenen wandelen, in de **ijdelheid van hun denken, verduisterd in hun verstand**, vervreemd van het leven Gods om de onwetendheid die in hen heerst, om de **verharding** van hun hart.

Paulus wijst de gelovigen met apostolisch gezag op de consequenties van het leven buiten God. De '*ijdelheid van hun denken*' is denken dat op niets uitloopt. Met '*verduisterd in hun verstand*' wordt bedoeld dat het denken en waarnemen van de heidenen dusdanig beïnvloed is door de wereld, dat ze niet meer de werkelijke goddelijke waarden en normen (kunnen) begrijpen. Het gevolg is '*verharding*': op hun hart is een eeltlaag gekomen. Het woord voor verharding is hetzelfde woord als voor de oogziekte die wij 'staar' noemen. Door de '*verduistering*' en '*verharding*' zijn de heidenen moeilijk te bereiken voor de waarheid. Het is belangrijk om dat te beseffen als wij contact hebben met niet-gelovigen.

Ef. 4: 19

19 Zij hebben zich immers in hun **verdoving** overgegeven aan de **losbandigheid** om **gretig** winst te slaan uit allerlei **onreinheid**.

De verduistering en verharding werken door. Door de ongevoeligheid voor het Goddelijke, hebben zij zich overgegeven aan de zonde.

- *verdoving*: ongevoelig, apathisch
- *losbandigheid*: wellust, excessen, bandeloosheid
- *gretig*: groot verlangen, gretig, hebzuchtig
- *onreinheid*: weelderig, losbandig

Ef. 4: 20,21

20 Maar **gij geheel anders**: gij hebt Christus leren kennen. 21 Gij toch hebt van Hem gehoord en zijt in Hem onderwezen, gelijk dit de waarheid is in Jezus,

Voor wie Jezus heeft leren kennen is dat oude leven ondenkbaar geworden. Paulus zegt eigenlijk letterlijk: 'maar gij zo niet op deze manier'. Een kind van God heeft de goddelijke waarden en normen leren kennen, en kan zijn leven niet meer op dezelfde manier leven als de heidenen doen. Het '*leren kennen*' uit vers 20 houdt een proces in. Het is niet een eenmalige kennismaking, maar het betekent: 'begrijpen', 'toenemen in kennis', 'gewend zijn aan', 'leren kennen door het gebruik van'. Het is het leren kennen van de Here Jezus door een leven met Hem.

Ef. 4: 22,23

22 dat gij, wat uw vroegere wandel betreft, **de oude mens aflegt**, die ten verderve gaat, naar zijn misleidende begeerten, 23 **dat gij verjongd wordt door de geest van uw denken**, 24 **en de nieuwe mens aandoet**, die naar de wil van God geschapen is in de waarachtige gerechtigheid en heiligheid.

Paulus stelt de ‘*nieuwe mens*’ tegenover de ‘*oude mens*’. Het woord voor ‘*oude*’ betekent daar: ‘niet meer nieuw’, ‘gebruikt’, ‘te versleten om te dragen’. Voor het afleggen van de oude mens wordt een vergelijking gemaakt met het uittrekken van oude vieze kleren. Niet alleen is die ‘oude mens’ versleten, Paulus waarschuwt ook dat hij ‘*ten verderve gaat*’; deze manier van leven loopt uiteindelijk uit op vernietiging en bederf. Van nature zien wij dat niet door de ‘*misleidende begeerten*’ die in ons hart leven. Hierdoor ziet het oude leven er voor onszelf heel aantrekkelijk uit, terwijl het in werkelijkheid uitloopt op de dood.

Tegenover die oude mens, stelt Paulus de nieuwe mens. Met de wedergeboorte begint het nieuwe leven met een radicale verandering van ons denken. Die ‘*verjonging door de geest van uw denken*’ staat lijnrecht tegenover de ‘*ijdelheid van denken*’ en het ‘*verduisterd in hun verstand*’. Het woord ‘*nieuwe*’ in ‘*nieuwe mens*’ geeft iets van het karakter van dat leven weer: ‘nieuw’, ‘fris’, ‘ongebruikt’, ‘ongedragen’, ‘van een nieuwe vorm’. Dat nieuwe leven is ook ‘*naar de wil van God*’, dat betekent: overeenkomstig God. Het is een leven in ‘*gerechtigheid en heiligheid*’: door Christus krijgen we weer terug wat we door de zonde kwijt waren geraakt!

Ef. 4: 25

25 Legt daarom de **leugen** af en spreekt **waarheid**, ieder met zijn naaste, **omdat wij leden zijn van elkaar**.

Daarna komt Paulus met een praktische uitwerking. Christenen kennen de waarheid (Christus) en worden uitgedaagd om die waarheid ook te zoeken en te spreken. Tegenover de leugen stelt Paulus de objectieve, feitelijke waarheid. De laatste woorden van de tekst geven aan waarom het zo belangrijk is: ‘*omdat wij leden zijn van elkaar*’, als broeders en zusters hebben wij een verantwoordelijkheid voor elkaar.

Ef. 4: 26

26 **Geraakt gij in toorn**, zondigt dan niet: de zon mag niet over een opwelling van toorn ondergaan; 27 en **geeft de duivel geen voet**.

Paulus erkent dat ook christenen soms boos worden, maar geeft daar praktische richtlijnen voor: het moet dezelfde dag nog worden opgelost. Paulus heeft het hier met ‘*geraakt gij in toorn*’ over een situatie waarin iemand wordt ‘geprovoceerd tot boosheid’. Met ‘*opwelling van toorn*’ wordt bedoeld de verontwaardiging en ergernis die daaruit voortkomt. In die situaties is het belangrijk de duivel ‘*geen voet*’ te geven: andere woorden daarvoor zijn ‘geen ruimte’, ‘geen toestemming’, ‘geen mogelijkheid’. Boos worden kan gebeuren,

maar door boos te blijven geven we de duivel ruimte en toestemming om in ons leven te werken. We zetten als het ware de deur voor hem open.

Ef. 4: 28

28 Wie een dief was, **stele niet meer**, maar **spanne zich liever in** om met zijn handen goed werk te verrichten, opdat hij iets kan **mededelen** aan de behoeftigen.

Diefstal past niet bij het nieuwe leven, en mag bij christenen niet voorkomen. Maar: niet meer stelen is op zichzelf niet voldoende. Paulus zet tegenover het stelen het zich inspannen voor een ander. De vorm van inspanning die Paulus gebruikt betekent: 'uitputtend werken', 'tot uitputting toe werken'. Het doel is niet alleen om zelf genoeg te hebben, maar ook om bij te dragen aan degenen die tekort hebben.

Ef. 4: 29

29 geen **liederlijk woord** kome uit uw mond, maar als gij een **goed woord** hebt, tot opbouw, waar dit nuttig is, opdat zij, die het horen **genade** ontvangen. 30 En bedroeft de Heilige Geest Gods niet door wie verzegeld zijt tegen de dag der verlossing.

Ook in ons spreken wordt het nieuwe leven zichtbaar. Daar waar de oude mens de neiging heeft tot het uiten van '*liederlijke woorden*' (slecht, rot, bedorven, waardeloos, onbruikbaar), moet de nieuwe mens een '*goed woord*' spreken (bruikbaar, weldadig, goed). Kenmerkend van deze 'goede woorden' is dat anderen erdoor opgebouwd worden en genade (dankbaarheid, vreugde) ontvangen. Ons spreken kan zowel onszelf als anderen omlaag trekken, maar ook onszelf en anderen opbouwen. God wil dat in ons leven dat laatste zichtbaar wordt.

Ef. 4: 30

30 En **bedroeft** de Heilige Geest Gods niet door wie verzegeld zijt tegen de dag der verlossing.

Het gevolg van onze manier van spreken kan zijn dat we de Heilige Geest die in ons woont bedroeven. De betekenis van het woord '*bedroeven*' is sterk, het heeft de lading van 'verdrietig maken', 'leed veroorzaken'. Indien wij zondigen met gedachten, daden, woorden of met ons lichaam, dan betrekken wij de Heilige Geest daarbij die in ons woont.

Ef. 4: 31,32

31 Alle **bitterheid, gramschap, toorn, getier** en **gevloek** worde uit uw midden gebannen, evenals alle **kwaadaardigheid**.
32 Maar weest jegens elkander **vriendelijk, barmhartig**, elkaar **vergevend**, zoals God in Christus u vergeving geschonken heeft.

Er is nog meer dat in het nieuwe leven niet thuishoort.

- *bitterheid*: gal, bittere wortel
- *gramschap*: boosheid, kokende boosheid
- *toorn*: wraak, toorn, boosheid

- *getier*: schreeuwen, luid protesteren, uitroepen
- *gevloek*: godslastering, schelden
- *kwaadaardigheid*: boosaardigheid, kwaad met voorbedachten rade

Al deze dingen moeten uit ons leven worden gebannen, en in plaats daarvan moet onze levenshouding doortrokken worden van de tegenovergestelde eigenschappen.

- *vriendelijk*: goed, goedheid, plezierig
- *barmhartig*: zachtaardig, medelijdend
- *vergevend*: vergeving, geven, vrijmoedig geven

Ef. 5:1,2

1 Weest dan **navolgers Gods**, als geliefde kinderen, 2 en **wandelt in de liefde**, zoals ook Christus u heeft liefgehad en Zich voor ons heeft overgegeven als offergave en slachtoffer, Gode tot een welriekende reuk.

Paulus verwijst nog op een andere manier naar het nieuwe leven: navolgers zijn van God. Het woord voor ‘navolgers’ betekent ‘volgeling’, ‘imitator’ zoals een mime-speler dat doet. Navolgen betekent: de dingen doen zoals Christus ze deed. Als christen mogen we navolgen ‘als geliefde kinderen’, dat wil zeggen: zoals kinderen kijken naar hoe hun ouders het doen en dat nadoen. Paulus legt hierbij de nadruk op de opofferende liefde van Christus. Met ‘wandelen in de liefde’ bedoelt hij: de opofferende liefde van Christus tot levensstijl maken. Zoals Christus opofferende liefde een welriekende reuk voor God is, zo is ook ons leven uit opofferende liefde een welriekende reuk voor God.

Ef. 5: 3

3 Maar van **hoererij** en allerlei **onreinheid** of **hebzucht** mag onder u zelfs geen sprake zijn, zoals het heiligen betaamt, en evenzeer van **onwelvoeglijkheid** en **zotte of losse taal**, die geen pas geven, doch veeleer van dankzegging.

Lijnrecht tegenover het navolgen van God staan de zonden van hoererij, onreinheid en hebzucht. *Hoererij* (‘porneia’) omvat alle vormen van sexualiteit die niet naar Gods bedoeling zijn. *Onreinheid* wil zeggen: vuilheid, een losbandig, zedeloos, wellustig leven. *Hebzucht* betekent: gretigheid, gierigheid, inhaligheid. Niet alleen moeten gelovigen zich verre houden van het doen van dergelijke zaken, ook in hun *spreken* moeten zij er verre van blijven.

Paulus wijst aan het einde van dit vers op een bron van dergelijke zonden. Zonde met *daden* begint vaak als zonde met *woorden*: ‘onwelvoeglijkheid’ (obscene, vuile taal), ‘zotte taal’ (dom, dwaas gepraat) en ‘losse taal’ (gemeen, vulgair, schuine moppentapperij, spotternij).

Ef. 5: 5

5 Want hiervan moet gij doordrongen zijn, dat **in geen geval** een hoereerder, onreine of geldgierige, dat is een afgodendienaar, **erfdeel heeft in het Koninkrijk van Christus en God**.

Paulus wijst op de ernst van de zaak: dit zijn geen dingen waar je je straffeloos mee kunt bezighouden. Na onze bekering is er een weg te gaan van *heiliging*, omdat we anders ons zelf buitensluiten van het Koninkrijksleven. Het

reddingsplan van God is zeker niet gebaseerd op een eenmalige keuze voor Christus, zonder enige consequenties. *God houdt ons verantwoordelijk voor onze daden ook na onze bekering.*

Ef. 5: 6

6 Laat niemand u **misleiden** met **drogredenen**, want door zulke dingen komt de toorn Gods over de kinderen der ongehoorzaamheid. 7 **Doet dan niet met hen mede.** 8 Want gij waart vroeger duisternis, maar thans zijt gij **licht** in de Here; wandelt als kinderen des lichts, 9 want de vrucht van het licht bestaat in louter goedheid en gerechtigheid en waarheid, 10 en toetst wat de Here welbehaglijk is.

Paulus waarschuwt speciaal tegen misleiding, waarmee wordt bedoeld: bedriegen, voor de gek houden. Drogredenen zijn: leeg, ijdel, zinloos gepraat, ver van de waarheid. Paulus waarschuwt tegen de misleider die ons steeds opnieuw van de waarheid probeert af te brengen. Er is maar een antwoord: *je er verre van houden.*

Ef. 5: 8

8 Want gij waart vroeger **duisternis**, maar thans zijt gij **licht** in de Here; wandelt als kinderen des lichts, 9 want de vrucht van het licht bestaat in louter **goedheid** en **gerechtigheid** en **waarheid**.

Een leven in het licht blijft niet zonder consequenties. Het oude leven wordt gekenmerkt door ‘*duisternis*’ (donker, blindheid, onwetendheid). Het licht dat daar tegenover staat leidt in ons leven tot ‘*goedheid*’ (oprechtheid van hart en levenswandel, vriendelijkheid), ‘*gerechtigheid*’ (integer, zuiver, puur, in een rechte verhouding tot God) en ‘*waarheid*’ (objectieve waarheid, zonder pretentie, zonder bedrog). Wie in het licht komt gaat onlosmakelijk ook de vruchten van het licht vertonen!

Ef. 5: 10

10 en toetst wat de Here **welbehaglijk** is.

Kenmerkend voor een christen is dat hij zich niet afvraagt toe hoever hij in de wereld nog nèt kan gaan zonder te zondigen, maar dat hij zich afvraagt wat hij kan doen om God blij te maken! ‘*Welbehaglijk*’ betekent ‘wat God behaagt’, ‘waar God plezier in heeft’. In plaats van een houding die van God verlangt om ons blij te maken hebben wij dan een houding die in de eerste plaats God blij wil maken!

Ef. 5: 11

11 En neemt geen deel aan de **onvruchtbare** werken der duisternis, maar **ontmaskert** ze veeleer.

Paulus vermaant de gelovigen om ver te blijven van de werken van de duisternis. Kenmerkend voor het werk van de duisternis is dat het geen vruchten oplevert, dat het kaal is, niet opleverend wat het zou moeten. In plaats van met die werken mee te doen is het onze taak om dat terecht te wijzen, te weerstaan en te berispen.

Ef. 5: 12,13

12 **Want het is zelfs schandelijk om te noemen, wat heimelijk door hen wordt verricht.** 13 Maar als dat alles door het licht ontmaskerd wordt, komt het aan den dag; want al wat aan den dag komt is licht. 14 Daarom heet het: Ontwaak, gij die slaapt, en sta op uit de doden, en Christus zal over u lichten.

Niet alleen mogen wij er niet in leven, het is zelfs schandelijk om je er teveel mee bezig te houden. We moeten niet met veel gevoel voor sensatie de werken der duisternis uitspinnen. Als we er tegen op lopen dan moeten we het aanspreken, maar voor de rest is de aandacht op andere en belangrijkere zaken gericht.

Met '*ontmaskerd*' wordt bedoeld: verschijnen, in het licht brengen, tonen. Wanneer de werken van de duisternis door aanwezigheid van een kind van God in het licht komen, wordt ook de geestelijke wereld daarachter zichtbaar en haar doeleinden.

Ef. 5: 15,16

15 **Ziet dus nauwlettend toe, hoe gij wandelt,** niet als onwijzen, doch als wijzen, 16 u de gelegenheid ten nutte makende, want de dagen zijn kwaad. 17 Weest daarom niet onverstandig, maar tracht te verstaan, wat de wil des Heren is.

Paulus benadrukt nogmaals hoe belangrijk onze levensstijl is. Het '*ziet nauwlettend toe*' geeft aan dat voor een christen de middelmaat niet genoeg mag zijn. Onze levensstijl vraagt steeds nauwkeurig zelfonderzoek. De gemeente moet worden 'zonder vlek en zonder rimpel'.

Vers 16 roept op om zo goed mogelijk gebruik te maken van de tijd die ons gegeven is. Een andere vertaling vertaalt het '*u de gelegenheid ten nutte makende*' als '*de tijd uitkopende*'. Letterlijk: de tijd bevrijden van de zinloosheid van de dagelijkse sleur. Tegenover het '*onverstandig zijn*' plaats Paulus het '*verstaan van de wil des Heren*', wat betekent: het proberen te begrijpen wat God vreugde geeft.

Ef. 5: 18,19

18 En bedrinkt u niet aan wijn, waarin bandeloosheid is, maar **wordt vervuld met den Geest**, 19 en spreekt onder elkander in psalmen, lofzangen en geestelijke liederen, en **zingt en jubelt den Here** van harte, 20 **Dankt te allen tijde** in den naam van onzen Here Jezus Christus God, den Vader, 21 voor alles en weest elkander onderdanig in de vreze van Christus.

Lofzegging en dankzegging kenmerken een christen. De vervulling met de Geest, lofprijzing en dankzegging tekenen de houding naar God van degene die dicht bij Christus leeft. En onderdanigheid tekent de houding ten opzichte van de broeders en zusters.

Tot slot

Als het gaat om het nieuwe leven mogen we er aan de ene kant zeker van zijn dat het een feit is door Christus. De nieuwe levenswandel is heel iets anders dan een ‘opgepoetste’ versie van de oude levenswandel. Het is een wezenlijke verandering.

- “**Zo is dan wie in Christus is een nieuwe schepping**; het oude is voorbijgegaan, zie het nieuwe is gekomen” (II Kor. 5: 17)
- “Met Christus ben ik gekruisigd, en toch leef ik, (dat is), niet meer mijn ik, maar **Christus leeft in mij**” (Galaten 2:20)

...maar dat gezegd hebbende, is het ook een proces van heiliging dat moeite, inspanning en volharding vraagt.

- “Indien iemand achter Mij wil komen, doe **verloochene** zichzelf, **neme zijn kruis op** en volg Mij” (Marcus 8: 34)
- “Daar wij nu deze beloften bezitten, geliefde, laten wij ons **reinigen** van alle bezoedeling van het vlees en van onze geest, en zo **onze heiligheid volmaken** in de vreze van God” (II Kor. 7:1)
- “Daarom dan, laten ook wij, nu wij zulk een grote wolk van getuigen rondom ons hebben, **afleggen alle last en zonde**, die ons zo licht in de weg staat, en met **volharding** de wedloop lopen, die voor ons ligt” (Hebr. 12:1)

Die nieuwe levenswandel is de essentie van wat de Bijbel bedoelt met ‘aanbidding’. Aanbidding is niet zozeer een bepaalde manier van zingen waarbij onze emoties worden opgewekt. Aanbidding is een levensstijl waarin we genieten van God, Hem liefhebben, en onszelf geven om voor Zijn doelen te worden gebruikt.

Elke daad van gehoorzaamheid is tegelijkertijd een daad van aanbidding. God wil ons helemaal, 95% is niet genoeg (*Rick Warren*). In onze nieuwe levenswandel eren wij God.

11 februari 2004, Andries van Dijk